

ERKLÆRING.

105496

Undertegnede Alf L. Whist som under krigen var sjef for Næringsdepartementet og Ombudsmann for Næringslivet erklærer herved:

Gjennem direktør Giertsen i Norges Industriforbund fikk jeg høre at direktør Alexander Christiansen ved styrevalg under en generalforsamling i Porsgrunds Elektrometallurgiske A/S var kastet som medlem av styret i nevnte selskap som han hadde vært med å starte og i hvis styre han hadde sittet siden det blev grunnnet i 1913. Det var en alminnelig mening at han som administrerende direktør i 27 år hadde ledet selskapet med en fremrakende dyktighet.

Direktør Giertsen var alvorlig bekymret over forholdene i P E A, og over at direktør Christiansen var kastet som medlem av styret, også under medvirkning av et medlem av N.S. ordfører J. Byström, ordfører i Porsgrunn under krigen.

Avskedigelsen var så påfallende at jeg fant grunn til personlig å undersøke forholdet, og jeg tilkalte direktør Christiansen til en konferanse. Direktør Christiansen gav en mundtlig forklaring, hvoretter jeg ba ham sette denne forklaring opp i et P.M. På denne måte fremkom hr. Christiansens P.M. av 10de mai 1944 vedrørende tvist om ledelsen i Porsgrunn Elektrometallurgiske A/S. P.M.'s fremkomst skyldes således ikke på noen måte initiativ fra hr. Christiansens side, men ene og alene mitt tiltak hvilket igjen hadde sin grunn i min interesse for denne viktige bedrift, samtidig som jeg fandt det meget beklagelig at et medlem og tillidsmann innen N.S. opptrådte på en så besynderlig og uforretningsmessig måte.

Ordfører Byström møtte i omh. generalforsamling i P.E.A., som representant for Skiensfjordens komm. Kraftselskap hvilket selskap hadde aksjemajoriteten i P.E.A., og hans votering medvirket til at direktør Christiansen blev kastet.

Jeg sendte direktør Christiansen P.M. til innenriksdepartementet ved innenriksråd Dahl som stod forholdene nær som Skiensmann, for at han skulle forsøke å få istand en ordning av P.E.A.'s styre som kunne sikre ro innen ledelsen.

Jeg oppfattet ikke dir. Christiansen P.M. som klage over enn si noen anmeldelse av direktør Olav Strand og det var ikke tanke om at omh. P.M. kunne lede til noen forföyning mot herr Strand.

Som gammel forretningsmann hadde jeg fått den erfaring at såvel hertillands som i utlandet innen politiske partier undertiden inntraff uheldige forhold, også ved at personer kom seg inn, endog i høyere tillidsposter uten å være kvalifisert eller verdige dertil. Som Ombudsmann for Næringslivet under okkupasjonen grep jeg alltid inn når forhold kom meg for öre hvor jeg mente det hverken var i samfundets eller i vedk. næringsorganisasjons interesse at sånne forhold opprettsholdtes.

Jeg vil ikke her komme inn på sånne forhold, men innskrenke meg til å nevne et enkelt tilfelle for å illustrere, at når jeg tok affære i P.E.A., var det i full overensstemmende med hvad jeg praktiserte som Ombudsmann.

Den udmerkete h.r.adv. Dahl-Hansen, dessverre nu död, henvendte seg til meg qua formann i styret for det ansette sanatorium Hösbjör med beklagelse om at N.S. ökonomidirektör hadde beslaglagt selskapets aksjer og gjennom en-etter mitt skjönn neppe kvalifisert fagmann-tok over sanatoriets drift hvilket brakte dette betydelig tap. Etter jeg hadde undersøkt forholdet forlangte jeg av N.S!partiets ledet samtlige aksjers frigivelse og ökonomidirektörens avskjed fra sin relativt höye stilling innen partiet, samt en kontant skadeserstattning til Hösbjör som betydelig oversteg hundredetusen kroner. Mit forlangende blev fullt ut imötekommet til sanatoriets fulle tilfredsstillelse, hvorom dette avga sin skriftlige erklæring. Oslo, den 16. oktober 1954.

Översettelse.

Bil.3.

Beediget erklæring nr.29 i liste 1950.

Avgitt i Bremerhaven den 14. mars 1950 til meg undertegnede notarius
Dr. Friderich Wolfgang Hagedorn,
i Bremerhaven - Mitte, Bogenstrasse 5.

Fremstad idag, den av meg kjente forretningsmann
Dr. Ing. Ernst Schröder i Dorum, krs. Wesermünde, Poststrasse 63,
og bad meg om dokumentering av en beediget erklæring.

Etter at jeg hadde belært ham om betydningen av en sådan og særlig
hadde henvist til de hermed hørende straffebestemmelser erklærte han:

1. Under den siste krig virket jeg fra mai 1940 til mai 1945 som leder av Raastoff-avdelingen i Forsvarsforvaltningen i Norge og senere, som avdelingssjef ved Reichskommissariatet, for smelteverkene i de okkuperte norske områder. I denne stilling var jeg beskjeftiget med omsorg og ledelse av samtlige norske verker i berg og smelteindustrien.

Under min virksomhet ble jeg kjent med herr direktør Alexander Christiansen i Oslo, dengang direktør for jernlegeringsverket i Porsgrunn. Jeg mtte ham i tjeneste-anliggender og erkjente straks, at jeg stod overfor en korrekt og pliktbevisst mann, som arbeidet med den tyske myndighet uten å skade eller til side sette noe av betydning for sitt land, den ham betroede industribedrift og dens arbeidsstokk. Han forstod å holde driften ved smelteverket i gang og beskyttet derved sitt firma for tap og sin arbeidsstokk for arbeidsløshet.

2. Jeg ble også kjent med herr direktør Strand, dengang teknisk direktør for Skiensfjordens kommunale Kraftselskap. Han hadde ledelsen av lys- og kraftforsyningen i Porsgrunn-distriktet, som leverte strøm til industri og kommuner. Jeg har også arbeidet med ham i tjenesteanliggende uten at der vistnok faller meg inn viktige enkeltheter. Jeg vet kun, at jeg gjentagende har konferert med ham i tjeneste-anliggender.

3. Det er meddelt meg, at herr direktør Strand etter krigens slutt har rettet den beskyldning mot herr direktør Christiansen, at herr direktør Christiansen til meg skulle ha beskyldt herr direktør Strand for sabotasje, fordi herr Strand med forsett skulle ha forsinket eller trukket i langdrag reparasjonen av en ved bombeangrep, beskadiget transformator. Denne beskyldning er etter mitt skjnn oppdiktet. Overfor meg er der aldri fremsatt motsvarende ytringer. Jeg hadde i så fall tjenstlig trukket herr direktør Strand til ansvar og truet ham med straff, hvis anliggendet ikke straks ble brakt i orden. Det ville ha vært min selvfølgelige plikt. Jeg har aldrig nært mistanke om, at herr direktør vet sabotasje og har under krigen heller ikke erfart noe herom.

Når det derfor pstes at direktør Christiansen overfor meg skulle ha angitt herr direktør Strand, så er dette i enhver henseende uriktig. Jeg har mistanke om at slik påstand er oppdiktet baketter for å skade direktør Christiansen og fjerne ham fra hans stilling.

Forelest, vedtatt og underskrevet: (sign.) Dr.ing. Ernst Schröder.
(sign.) Dr. Friderich Wolfgang Hagedorn,
Notarius.

Dette dokument er herved utferdiget for herr Dr. Ing. Ernst Schröder i Dorum, Poststrasse 63, Bremerhafn, den 14. mars 1950.

(stempel),

(sign.) Dr. Friderich Wolfgang Hagedorn.

Foredrag nr. 6 4 april 1936.

50 øre.

Foredrag holdt på NS førerkursus i Oslo
 ult. desember 1935 av H. N. Østbye
 (med endel supplerende opplysninger).

MOSKVAS DEKKORGANISASJONER I VIRKSOMHET.

Det er innlysende at hvis lederklikken i Moskva skal gjøre sig det ringe: te nåp om å erobre makten over de resterende 5/6 parter av jordkloden - å virkeliggjøre drømmen om den jødiske verdensstat - så må den virkelige tilstand i Sovjetveldet ikke for nogen pris komme til verdens kunnskap.

Men det blir vanskeligere og vanskeligere å skjule de forferdelige forhold i sovjetparadiset - derfor har Moskvas propagandacentraler i den senere tid utvist en aktivitet som aldri før.

Efter nasjonalsocialismens seir i Tyskland, hvorved Moskvas sterkeste organisasjoner utenfor Sovjetveldet blev ødelagt og oppløst, - efter alle de rystende beretninger som i de siste år er kommet fra de såkalte "spesialister" - og efter at sterke nasjonale bevegelseser er opstått i de fleste land, forstår de røde at det nu gjelder å sette alle kluter til, at de har sin siste chance og må handle raskt.

Derfor denne kolossale økning i propagandavirksomheten fra Moskva, som bl.a. går ut på å vise at marxismen begynner å bli "borgerlig" ufarlig: Det fortelles at ordene fedreland, hjem og familie igjen begynner å få en viss betydning, at det frie tiltak på enkelte områder tillates, at kollektiviseringen av bøndene opgis, og fremforalt at VERDENSREVOLUSJONEN er opgitt. I virkeligheten er der i n t e t som tyder på at sovjetherskerne har forandret en tøddel av sine prinsipper. Alt dette er bare taktikk.

På kommunistiske studenters møte i Ingeniørenes Hus 31. mars i år stod der op i diskusjonen en emigrant-jøde, som meget åpenhjertig forklarte grunnen til disse tilsynelatende selvmotsigelser i USSR: Sovjetveldet står overfor sansynligheten av en krig mot hele den kapitalistiske verden, hvis soldater blir opflammet av slagord som: for fedreland, for hjem og barn! En slik appell var av så stor propagandistisk og psykologisk virkning, at man heller ikke i sovjetstaten hadde råd til å undvære den i den krig man mener må komme. Det var grunnen til at man nu var begynt å dyrke patriotismen og snakke om familieliv. (Familien som institusjon blev som bekjent ophevet allerede ved revolusjonens begynnelse og begrepet fedrelandskjærighet har vært søkt utryddet som et "bourgoisi-begrep".)

Visse faktiske innrømmelser til det gamle system har man dog vært tvunget til å gjøre i Sovjetveldet - ikke på grunn av forandrede synsmåter, men som en dyd av nølvendighet. Likelønnsprinsippet f.eks. blev jo opgitt allerede av Lenin. Et par forandringer i familielovgivningen har også funnet sted. Ved revolusjonens utbrudd i 1917 blev bl.a. alle lover mot usedelighet avskaffet. Som følge av det uhyre moralske forfall har man nu måttet gjøre visse forandringer, f.eks. angående unatur. Inntil for kort tid siden var ekteskap mellom mann og kvinne LIKESTILIET med seksuelle forhold mellom to av samme kjønn (homoseksuelle). Dette er nu forandret, idet de perverse forhold ikke lenger er rettslig likestillet med normale ekteskap. De vaske-ekte marxister skriker da op og kaller dette for reaksjonært, og de borgerlige håper på at det skal be y at sovjetveldet er blitt "borgerlig".

Foredrag nr. 6 4 april 1936.

50 øre.

Foredrag holdt på NS førerkursus i Oslo
 1. desember 1935 av H. N. Østbye
 (med endel supplerende opplysninger).

MOSKVAS DEKKORGANISASJONER I VIRKSOMHET.

=====

Det er innlysende at hvis lederklikken i Moskva skal gjøre sig det ringeste nåp om å erobre makten over de resterende 5/6 parter av jordkloden - å virkeliggjøre drømmen om den jødiske verdensstat - så må den virkelige tilstand i Sovjetveldet ikke for nogen pris komme til verdens kunnskap.

Men det blir vanskeligere og vanskeligere å skjule de forferdelige forhold i sovjetparadiset - derfor har Moskvas propagandacentraler i den senere tid utvist en aktivitet som aldri før.

Efter nasjonalsocialismens seir i Tyskland, hvorved Moskvas sterkeste organisasjoner utenfor Sovjetveldet blev ødelagt og oppløst, - efter alle de rystende beretninger som i de sidste år er kommet fra de såkalte "spesialister" - og efter at sterke nasjonale bevegelser er opstått i de fleste land, forstår de røde at det nu gjelder å sette alle kluter til, at de har sin sidste chance og må handle raskt.

Derfor denne kolossale økning i propagandavirksomheten fra Moskva, som bl.a. går ut på å vise at marxismen begynner å bli "borgerlig" ufarlig: Det fortelles at ordene fedreland, hjem og familie igjen begynner å få en viss betydning, at det frie tiltak på enkelte områder tillates, at kollektiviseringen av bøndene oppgis, og fremforalt at VERDENREVLUSJONEN er opgitt. I virkeligheten er der i n t e t som tyer på at sovjetherskerne har forandret en tøddel av sine prinsipper. Alt dette er bare taktikk.

På kommunistiske studenters møte i Ingeniørenes Hus 31. mars i år stod der op i diskusjonen en emigrant-jøde, som meget åpenhjertig forklarte grunnen til disse tilsynelatende selvmotsigelser i USSR: Sovjetveldet står overfor sansynligheten av en krig mot hele den kapitalistiske verden, hvis soldater blir opflammet av slagord som: for fedreland, for hjem og barn! En slik appell var av så stor propagandistisk og psykologisk virkning, at man heller ikke i sovjetstaten hadde råd til å undvære den i den krig man mener må komme. Det var grunnen til at man nu var begynt å dyrke patriotismen og snakke om familieliv. (Familien som institusjon blev som bekjent ophevet allerede ved revolusjonens begynnelse og begrepet fedrelandskjerlighed har vært søkt utryddet som et "bourgoisi-begrep".)

Visse faktiske innrømmelser til det gamle system har man dog vært tvunget til å gjøre i Sovjetveldet - ikke på grunn av forandrede synsmåter, men som en dyd av nødvendighet. Likelønnsprinsippet f.eks. blev jo opgitt allerede av Lenin. Et par forandringer i familielovgivningen har også funnet sted. Ved revolusjonens utbrudd i 1917 blev bl.a. alle lover mot usedelighet avskaffet. Som følge av det uhyre moralske forfall har man nu måttet gjøre visse forandringer, f.eks. angående unatur. Inntil for kort tid siden var ekteskap mellom mann og kvinne LIKESTILLET med seksuelle forhold mellom to av samme kjønn (homoseksuelle). Dette er nu forandret, idet de perverse forhold ikke lenger er rettslig likestillet med normale ekteskap. De vaske-ekte marxister skriker da op og kaller dette for reaksjonært, og de borgerlige håper på at det skal be y at sovjetveldet er blitt "borgerlig".

Kollektiviseringen av bøndene pågår fremdeles og har nå snart nådd 100 %. Kristenforfølgelsen går sin gang. De uhyrlige 5-årsplaner presses igjennom, delvis ved hjelp av et umenneskelig slave-driveri.

Det største propagandanummer i den senere tid er STAKANOV-metoden, som delvis presser arbeiderne så hardt at de er ødelagte i løpet av et par år, delvis er svindel, - på den måten at en bestemt arbeidsydelse forberedes både ^{på} to og tre uker ved at alt legges tilrette for en rekordydelse. Som/en sportsplass starter så Stakanov-mannen og setter en rekord som uthasuneres over hele distriktet eller landet. Stakanov-metoden ligner alle andre umenneskelige kapitalistiske rasjonaliserings-metoder, - et slags bolsjevikkisk Taylor-system, et system som ellers har vært utskjeldt i bolsjevikk- og arbeiderpressen over hele verden i årevis.

Men som propaganda er det utmerket og har gjort sin virkning over hele verden. Altsammen går ut på å dysse borgerskapet i søvn, forherlige sovjetunionen og styrke troen på den "socialistiske opbygning".

Det gjelder derfor at vi i hele vår presse og i hele vår opplysningsvirksomhet ikke selv blir grepet av psykosen, men holder hodet klart, og ikke et øieblikk lar oss besnære av den tanke, at marxismen er noget som kan reformeres, eller suksessivt bringes over i mere menneskelige former.

La oss alltid holde klart for oss hvad som er meningen med det marxistiske system: å erobre all verdens rikdom for de jødiske verdensherskere. KJERNEN er ophevelse av eiendomsretten, d.v.s. å overføre all folkets eiendom til de jødiske makthavere. Å holde dette spillet vedlike kan bare skje ved terror, svindelpropaganda og ved suksessiv utryddelse av EIENDOMS-FØLELSEN. Denne kan ikke utryddes uten å avskaffe FAMILIEN. Den som har ektefelle og barn vil gjerne eie noget man kan kalle sitt.

Når man først er klar over dette, forstår man også at alt snakk om gjeninnførelsen av familien som institusjon bare er taktikk. Og for å kunne holde massene nede i det slaveri, som oppstår ved eiendomsrettens ophevelse, gjelder det å gjøre menneskene sløve som dyr overfor begreper som ære, moral, hjem, fedreland og religion.

Derfor den gemene propaganda for den "nye moral", hvor perversitet og unatur får en nesten privilegert stilling i samfundet, og de frie uansvarlige forhold settes op som ideal.

Bolsjevikkernes forsøk på å erobre makten over verden kan vi stort sett si skjer på to fronter:
ved å styrke sin egen stilling rent politisk, og
ved systematisk SVENKELSE av fiender, d.v.s. det bestående samfund.

De sterkeste politiske organisasjoner i Norge idag er de marxistiske: fagorganisasjonen, kooperasjonen og Arbeiderpartiet.

Å svekke det bestående samfund skjer ved den såkalte RØDE KULTURFRONT, ved den systematiske undergravning av retts- og moralbegrepene, gjennom den såkalte kulturbolsjevisme. Samfundet uthules så det til slutt skal falle sammen som et korthus: hele folke-karakteren står i fare for å ødelegges, alle moral- og rettsbegreper er i den vildeste forvirring, og FREIHEITEN sniker sig inn som en ond farsot.

I dette arbeid har Moskva en rekke dekkorganisasjoner på alle områder av samfundslivet. I England blev nylig av en kristelig organisasjon lagt i dagen hele 26.

Vi skal her bare nevne endel:

Sovjetunionens Venner
Internasjonal Union av Revolusjonære teatre
Internasjonalt forbund av revolusjonære forfattere
Internasjonalt juridisk forbund
Internasjonal Union av Fritenkere (tilsluttet Gudløshetsforbundet)

Liga for menneskerettigheter
Forbund for socialistisk kultur
Det internasjonale Esperantoforbund
Verdenskomite mot krig og fascisme
Kvinnenes verdenskomite mot krig og fascisme
Ungdomskomite " " "
Kvinnelige for Fred og Frihet
Komiteer for politiske flyktninger
Aksjonskomiteer for Abortus provocatus og seksualoplysning i skolene.

Der finnes selvfølgelig mange flere, men dette er endel av de mest kjente. Hertil kommer så alle de åpne Moskva-organisasjoner som Internasjonal arbeiderhjelp, Internasjonale Røde Hjelp o.s.v.

Sovjetunionens Venner blev stiftet i Moskva på revolusjonsdagen i 1927. Medlemmene binder sig bl.a. til:

- a) å forherlige de sociale forhold i USSR og utbasunere sovjetveldets "fredsmisjon" i verdenspolitikken,
- b) sent og tyllig å proklamere den overhengende fare for krig mot sovjetveldet, og i denne forbindelse fremholde "de imperialistiske og kapitalistiske" maktens styrke, ofte ved de mest fordreiede og latterlige påstande, som først og fremst går ut på å påvise en INNTRUKLING av sovjetveldet, ved å sabotere dets handel og ved å opølske til angrepskrig, ved hvilken sovjetveldet skal bli slaktofferet. At de imperialistiske og kapitalistiske krigsmakter rustet for å ødelegge USSR.

Vi skal citere et lite avsnitt av sovjet-vennen Nordahl Grieg, som viser hvor nølaktig man følger parolen med hensyn til forherligelsen av sovjetveldet:

"En slik brennende tro på menneskesinnes muligheter, dets styrke og lykke, møtte jeg ingen andre steder i verden. Og denne troen kjemper de for å virkeliggjøre, gjennom hver dag av sitt

liv, med hvert pulsslått av blodet, med hver trevlt av sine krefter. Alle ofre er det verd, for de vet at de er med på verdenshistoriens mest heroiske epoke, de vet at de bygger det største som nogen tanke har drømt: det KLASSELØSE samfund."

Men han skriver også noget mere. Om han da har tenkt på sig selv er ikke så godt å vite. Han skriver:

"Når det gjelder sovjet-unionen nøier folk sig flest med nyheter, som ikke alene er en forhånelse av sannheten, men også av den menneskelige intelligens".

~~Dette er en av de mange steder hvor det er skrevet~~

Og folk vet hverken ut eller inn. Hvad skal de tro? De fleste nekter å tro at et menneske kan lyve så uten hemninger, eller at en mann kan opholde sig i sovjetveldet i to år uten å opdage de virkelige forhold. Men vi må, når det gjelder marxismen, regne med de styggeste og mest forbryterske metoder som verden nogen sinne har sett.

Hvad det "klasseløse" samfund i sovjetveldet angår er det nok å nevne at det derborte er fem klasser på jernbanene, og at man på 4. og 5. klasse (som ikke er bedre enn ku-vogner i vårt land) finner arbeiderne og bøndene - i arbeider- og bondestaten.

Grunnen til at denne svindel kan oprettholdes i nesten en menneskealder er selvfølgelig først og fremst den at grensene i all denne tid har vært hermetisk lukket. Intet annet land i verden er sperret på denne måte. Og det er DØDSSTRAFF for å rømme fra dette paradiset. Hvorfor åpnes ikke landet, så hele verden kan få se hvor storartet det er, eller slik at innbyggerne i det klasseløse samfund kan få reise ut i verden og fortelle om sin lykke?

Naturligvis for å skule den skrikende nød og den katastrofale tilstand landet befinner sig i.

Internasjonalt forbund av revolusjonære forfattere.

Dette skal være etablert i sin nuværende form i Charkow i 1930. Her finner vi fremrakende kulturbolsjeviker som Martin Andersen, Nexø i Danmark, den beryktede Karin Michaelis og Hjalmar Söderberg i Sverige, en rekke tyske emigrantforfattere og spesialister på det perverse og pornografiske område som Heinrich og Klaus Mann, Emil Ludvig samt Henri Barbusse, Anatole France, Romain Rolland (Frankrike), Upton Sinclair i Amerika o.s.v. Antallet av medlemmer er ikke så stort i dette forbundet, men deres innflytelse på opinionen til gjengjeld så meget større.

Deres hovedformål er da å påføre oss den seksuelle hemningsløshet, også å godkjenne enhver form for unatur - motarbeide utviklingen av fascismen og ferherlige opbyggingen i Sovjetveldet.

Hvorvidt den har norske medlemmer kjenner vi ikke til i øieblikket. Forbundet for socialistisk kultur, som blev stiftet av

de herværende kulturliberalister i 1935 er uten tvil en dekk-organisasjon og nær beslektet med dette forbund.

Internasjonal Union av revolusjonære teatre.

Denne er bevislig startet før 1926, men er for alvor blitt aktiv etter 1931. Virksomheten omfatter såvel amatør- som offisielle teatre, dans, musikk og film. Hovedhensikten er å fremføre stykker som kan fortelle massene at privatkapitalismen er skyld i alt ondt her i livet: sult, fattigdom, arbeidsløshet. At bare det statskapitalistiske system kan helbrede samfundet. Avdelinger finnes i de fleste land i og utenfor Europa. At den også finnes her, skulde synes nokså tydelig etter den tiltagende bolsjevikagitasjon, som vi har sett på de norske scener den siste tid. Våre to største scener ledes nu av marxister etter bolsjevik-oppskrift. I 1933 bekjentgjorde hovedkvarteret i Moskva at det hadde dannet egen filmavdeling for "fremme av revolusjonær filmpropaganda i alle land" og seksjoner vilde bli opprettet i alle land med forbundet for revolusjonære teatre. Arbeiderpartiets filmbyrå hører uten tvil herunder.

Internasjonalt juridisk forbund.

Dette blev stiftet i 1930 av to jødiske kommunister - Apfel og Löventhal. Det driver en hissig agitasjon mot det bestående samfund for "klasse-lovgivning" - slik som vi alle kjenner det fra den hjemlige marxist-presse. Det fører saker for politiske fanger (slike som de bandittene som blev opdaget i den Røde Borg på Grünerløkka) - det arbeider for lovforandring som kan skape mest mulig bevegelsesfrihet for de revolusjonære profesjonelle politikere.

Juridisk assistanse fra dette forbund blev bl.a. ydet i Thälmann-saken, i saken mot de spanske oprørere ifjor, i saken mot lederen av Kominterns dekkorganisasjoner for det fjerne østen: Paul Ruegg, likeledes optrådte den i Riksdags-brand-prosessen. Det var dette forbund som fra London sendte ut en redegjørelse om at kommunistene var uskyldige i Riksdagsbranden og at det var nasjonalsocialistene selv som hadde tendt på for å få et påskudd til å starte en terror-kampanje mot kommunistene i Tyskland. Og det blev selvfølgelig trodd - og det tror visstnok de fleste mennesker utenfor Tyskland fremdeles.

Det var helt overflødig å søke noget påskudd for en aksjon mot kommunistene i Tyskland, hvor det blev snikmyrdet en nasjonalsocialist hver fjerde dag i det siste år før maktovertagelsen.

Verdenskomite mot krig og fascisme.

I 1930 - 31 begynte frykten for en ny krig for alvor å gjøre sig gjeldende. Det gjaldt for Komintern å utnytte denne stemning for sine formål og i 1932 blev det besluttet å avholde en anti-krigs kongress. Den berømte kommunist Willy Münzenberg - som efter sin flukt fra Tyskland er avansert til leder for Kominterns dekkorganisasjon - var kongressens drivende kraft. Men for ikke å skremme

de mindre ytterliggående elementer, så var den offisielle ledelse i hendene på Henri Barbusse og Romain Rolland, to velkjente intellektuelle pasifister. Den blev holdt i Amsterdam i 1932 og var besøkt av 2.000 delegerte, hvorav majoriteten var kommunister. Denne kongress resulterte i dannelsen av en permanent Internasjonal aksjonskomite.

En ren anti-fascist-kongress blev siden holdt i Paris i juni 1933 under nøiaktig samme auspisier som anti-krigskongressen. Siden 1932 er organisert også en Verdens ungdomskongress mot krig og fascisme (800 delegerte) og en verdenskongress av kvinner (1.000 delegerte).

Ved siden av det faktum at verdenskomiteen mot krig og fascisme rummer i sine rekker en mengde ikke-kommunister, så er det hevet over tvil at det i sin kjerne er en kommunist-organisasjon og mottar subsidier fra Moskva gjennom Kominterns kanaler. Denne organisasjon skal:

- 1) forme fellesfrontens spydspiss, gjennom hvilken komintern tilsikter å mangfoldiggjøre den kommunistiske front i alle klasser i folket,
- 2) mobilisere verdensopinionen mot enhver krig mot Sovjetveldet. I tilfelle av slik krig, bringe opinionen den forestilling at Sovjetveldet er den angrepne part, o.s.v.

Det er også en spion-organisasjon, idet ethvert medlem av anti-krigskongressen plikter å sende verdenskomiteen ethvert dokument, enhver artikkel i pressen, enhver bok eller brosjyre o.s.v. - ethvert bevis som kom i hans hender av ideologisk eller materiell forberedelse til krig. I denne hensikt blev også i hvert land et sekretariat som skulde gi mere detaljerte opplysninger og instruksjoner opprettet. Eksempler på dette spion-vesen har vært avslørt i enkelte Balkanland, Australia og Frankrike (Oberlein, grepet i Strassburg i 1935).

Internasjonale Union av fritenkere.

Denne organisasjon blev stiftet i Berlin i mai 1925 og ligger forholdsvis åpent i dagen. Den er tilsluttet Gudløshetsforbundet i Moskva, som ledes av de to jøder Gubelmann (Jaroslavski) og Scheinmann. Hvert 13. medlem er jøde. Det har tre millioner medlemmer ^{i USSR} og hadde i 1934 seksjoner i 22 forskjellige land. Forskjellen på Fritenkerunionen og Gudløshetsforbundet er nærmest bare navnet.

Aksjonskomiteer for Abortus Provocatus og seksualoplysning.

Disse opererer i alle land, efter nøiaktig samme linjer, og er et meget viktig ledd i den såkalte SEKSUAL-REVOLUSJON, som ikke er annet enn seksuelt anarki, under det smukke navn: den nye moral. Ganske enkelt kan man kalle det "vannglass-teorien" - at seksualitet

- 7 -

ikke har noget mere med moral å gjøre enn å spise, eller drikke et glass vann.

Det værste ved denne seksual-agitasjon er imidlertid den bevisste propaganda for unatur, slik som vi tydelig finner det hos f.eks. dr. Evang, dr. Bråtøy m.fl. som bevisst arbeider på samme linje som Moskva: ophøvelse av alle lover mot usedelighet og unatur, slik som nevnt i innledningen.

Å ta kampen op mot denne moralopløsende virksomhet - både i pressen og ellers - er en av de største oppgaver vi har i Nasjonal Samling, og ikke bare det, vi kan også lettere få folk med oss i dette arbeid enn på det rent politiske område. Man kan for- gjeves forsøke å fortelle folk, at marxismen vil bety ødeleggelsen for oss alle og de kan til en viss grad tro det, men folk flest har så vanskelig for å ta så svært alvorlig det som k a n komme til å skje. Men kulturbolsjevismen og moralopløsningen har vi allerede midt iblandt oss, ja helt inn i hjemmene, og det angår hvert eneste menneske i dette land.

-- oOo --

(34)

Avskrift.

Det Kgl. Utenriksdepartement.

Oslo, 2. desember 1936.

Ministeren.

Herr statsråd Johan E. Mellbye,

formann i laget "Norsk-dansk ordning".

Med tilføire av skriv frå styret i laget "Norsk-dansk ordning", framlagt for statsministeren den 10. september iår, har Regjeringa vedteke den fråsegna som eg hermed har den æra å senda Dykk.

Vyrdsamt

Halvdan Koht

(sign.)